

Arrest

nr. 337 954 van 17 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 26 oktober 2024, dient op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 21 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 10 april 2025.

1.3. Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 30 juni 2025 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [J.A.] (°[...]), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Pashtou en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit het dorp Akakhel, gelegen in het district Dasht-e-Archi van de provincie Kunduz. Hier woonde u met uw ouders, drie jongere broers en jongere zus. U ging naar school tot de derde of vierde graad, maar diende te stoppen van uw vader daar u zich moest focussen op uw lessen in de madrasa. Verder hielp u uw vader in zijn winkel en uw maternale oom op zijn velden.

Reeds voor de machtsovername werkte uw vader voor de taliban. Jullie waren hier echter niet van op de hoogte. Zes maanden na de machtsovername sprak uw vader voor het eerst over zijn werk bij de taliban. Hij had na de machtsovername een nieuwe functie gekregen en diende als vice directeur voor een commandant. Hij wilde dat zijn zonen ook voor de taliban zouden werken. Uw moeder, maar ook u en de rest van de familie hadden het niet voor de taliban. Jullie waren van mening dat zij genadeloze en wrede personen zijn die mensen vermoorden en vrouwen en kinderen slaan. Uw vader probeerde jullie echter van gedachten te veranderen en sprak vaak over de taliban. Uw moeder ging hier tegenin, waardoor uw ouders vaak ruzie maakten. Uw vader sloeg ook u en uw moeder daar jullie niet gehoorzaamden. Op een keer sloeg uw vader u zo hard dat u gewond was aan uw oog. Uw moeder besloot dat uw toekomst in gevaar was en sprak met uw maternale oom. Vervolgens regelde uw maternale oom uw vertrek en betaalde alles. Toen uw vader na uw vertrek te weten kwam dat uw oom u geholpen had, sloeg hij hem in elkaar. Ook uw moeder kreeg opnieuw klappen te verduren.

U verliet Afghanistan in de ramadan van 2024 en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, met een vrachtwagen naar Frankrijk en verder naar België, waar u aankwam op 26 oktober 2024. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 28 oktober 2024, als niet-begeleide minderjarige. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door uw vader en de taliban, daar u uw vader niet gehoorzaamde toen hij wilde dat u voor de taliban zou werken.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara (kopie), foto's van de verwondingen aan uw oog, foto's van uw maternale oom nadat hij geslagen werd door uw vader, enkele oudere foto's van u en/ of uw vader, twee brieven van uw leerkrachten in België en een aanwezigheidsattest van uw school in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw vader en de taliban, daar u uw vader niet gehoorzaamde toen hij wilde dat u voor de taliban zou werken. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud.

Vooreerst maakt u het geenszins aannemelijk dat uw vader voor de taliban werkte. Zo zou uw vader reeds jaren lang deze job uitgeoefend hebben, maar bent u amper in staat om hier enige informatie omtrent te verschaffen. U heeft geen enkele notie van wat uw vader deed voor de taliban voor de machtsovername (CGVS, p.10-11). Ook later zou uw vader hier met geen woord over gerept hebben. Zelfs het gegeven dat hij mee zou gaan vechten zijn met de taliban om de regio te beschermen wisten jullie op dat moment zogenaamd niet. Dat u en uw gezin helemaal niets zouden geweten hebben omtrent zijn deelname aan de strijd, tart alle verbeelding. Het CGVS acht het immers niet aannemelijk dat uw vader helemaal niets van informatie zou verschaffen over zijn werkzaamheden aan zijn familieleden. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat hij, zo hij daadwerkelijk van mening zou zijn dat de taliban 'de goede' waren en zijn werkzaamheden enig risico inhielden voor zijn gezin, hen tot op zekere hoogte over deze werkzaamheden zou inlichten om jullie veiligheid te garanderen. Zeker wanneer hij mee zou gaan vechten met de taliban, een risico nam inzake zijn leven en zijn gezin mogelijks zonder gezinshoofd zou komen te zitten. Wat betreft zijn positie na de machtsovername komt u evenzeer niet verder dan het feit dat hij de vice directeur is voor de commandant [Q.N.] en dat hij ook een wagen kreeg. Wat dit echter inhoudt, weet u dan weer niet. Zo vertelde hij niets wat er buiten jullie huis gebeurde (CGVS, p.11). Dat uw vader echter nooit thuis ook maar iets zou verteld hebben over zijn jobs bij de taliban, zelfs niet na de machtsovername toen hij u en uw gezin probeerde te overtuigen van hun ideologie, houdt geen steek. Bovendien kwam uw vader vaak met twee a drie jongens naar uw huis en zaten ze daar voor een uur of twee te praten (CGVS, p.18). Ze spraken over de taliban en probeerden u ook te motiveren (CGVS, p.19). Het is dan ook allerminst aannemelijk dat u zich beroept op volledige onwetendheid en zelfs geen algemene informatie kunt verschaffen na een periode van twee jaar na de machtsovername waarin uw vader u probeerde te overtuigen en met collega's naar uw huis kwam om u te motiveren. Het gegeven dat u dan ook geen enkele informatie heeft inzake de inhoud van uw vader zijn jobs bij de taliban doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Tevens zou uw vader gestopt zijn met zijn winkel met de machtsovername om een hogere functie bij de taliban te gaan bekleden (CGVS, p.10). Toch zou hij dit slechts zes maanden na de machtsovername aan jullie verteld hebben (CGVS, p.14). Dat jullie immers nooit zouden gemerkt hebben dat uw vader zijn winkel stopte en een hoge functie bij de taliban opnam, en hiervan slechts op de hoogte kwamen toen uw vader dit zelf vertelde zo'n zes maanden na de machtsovername, rijmt niet. Zeker daar u uw vader hielp in zijn winkel (CGVS, p.10). Uw verklaringen overtuigen dan ook geenszins.

Voorts komen uw verklaringen omtrent het feit dat uw vader u wilde overtuigen om voor de taliban te werken, allerminst doorleefd over. Eerst en vooral is het ten zeerste opmerkelijk dat uw vader, zo zou hij reeds lange tijd voor de machtsovername overtuigd geweest zijn van de ideologie van de taliban en voor hen gewerkt hebben, nooit eerder tegen jullie sprak over de ideeën van de taliban of minstens jullie voorzichtig zou geïntroduceerd aan hun basiswaarden en –normen. Dat hij hier dan ook slechts mee zou begonnen zijn jaren later en alle kansen op een vroegere indoctrinatie of overtuiging links zou laten hebben liggen, doet ten zeerste de wenkbrauwen fronsen. Het strookt weinig dat uw vader zijn kinderen niet zou opvoeden volgens de ideologie van de taliban indien hij deze zelf volledig ten harte nam. Verder komen de zogenaamde overtuigende woorden van uw vader allerminst doorleefd over. U gaf aan dat uw vader heel veel geprobeerd heeft om uw gedachten te veranderen (CGVS, p.16). Gevraagd hoe hij dit probeerde, stelde u dat hij altijd heel positief was over de taliban en zei dat zij de goede mensen waren daar de voormalige overheid ongelovigen waren en jullie onder hen op een dag ook ongelovig zouden moeten worden. Doorgevraagd wat hij nog vertelde, herhaalde u de verklaringen dat de taliban goede mensen zijn, het geloof op de juiste manier volgen en dat de mensen van de vorige overheid ongelovigen waren. U voegde toe dat hij ook vertelde dat de taliban mensen niet lastig vallen, dat de Amerikanen zonder toestemming binnen gingen in de huizen van mensen en dat de mensen van de vorige overheid geen goede mensen konden zijn, daar ze anders nooit zouden gevochten hebben tegen jullie. Reageren of vragen stellen zou u dan weer niet gedurfd hebben. Nogmaals werd gepolst naar wat uw vader nog meer vertelde over religie of islam thuis, waarop u louter opnieuw aangaf dat hij zei dat de taliban goede mensen waren, het geloof volgen, jihad doen en personen die jihad doen naar het paradijs gaan (CGVS, p.17). Op de vraag of uw vader iets vertelde over de regels van de taliban, over hoe zij hun leven leiden en hoe zij willen dat de mensen hun leven leiden, antwoordde u dat hij jullie daarover nooit iets verteld heeft. Later in het onderhoud gaf u nog aan dat uw vader zei dat u uw baard zou moeten laten groeien als u groot wordt (CGVS, p.19).

Indien uw vader echter twee jaar lang constant probeerde om jullie te overtuigen van de ideologie van de taliban, is het allerminst geloofwaardig dat u niet verder geraakt dan het opwerpen van voorgaande vage algemeenheden. Uw verklaringen missen dan ook enige doorleefdheid en zijn getypeerd door herhalingen waarbij enige details ontbreken. Het is immers niet onlogisch te verwachten dat uw vader na al die tijd, waarin jullie nog steeds niet overtuigd bleken te zijn, het onderste uit de kan zou proberen halen. Dat hij bijgevolg nooit iets vertelde over de regels van de taliban, hoe zij willen dat mensen hun leven leiden, dieper inging op hun beleving van de islam etc., maar bleef volharden in de loutere uitdrukking dat de taliban de goede mensen waren en de Amerikanen en de overheid de ongelovigen strookt geenszins.

Daarnaast is het minstens opmerkelijk te noemen dat u er altijd rotsvast van overtuigd bleef dat de taliban slechte mensen waren en nooit ook maar enige twijfel kende inzake uw overtuigingen. Zo zou u volgens uw verklaringen immers twee jaar lang beïnvloed zijn geweest door uw vader en andere jongens uit het dorp, die aangaven hoe leuk het was bij de taliban en hoe goed de taliban wel niet waren (CGVS, p.17, 19). Gevraagd of u daar soms over nadacht, daar u beide kanten te horen kreeg, namelijk zowel pro als contra de taliban, stelde u klaar en duidelijk van niet (CGVS, p.19). Meermaals haalde u aan dat u jong was en dat jullie wisten dat de mensen van de overheid goede mensen waren, daar gevechten nooit goed zijn en er daarbij onschuldige mensen het slachtoffer werden. Deze algemene verklaring komt echter weinig doorleefd over. Enerzijds maakte de overheid evenzeer onschuldige slachtoffers, hetgeen uw overtuiging deels onderuit haalt. Anderzijds doet het de wenkbrauwen fronsen dat u stelde “we waren nog jong dus we wisten dat de mensen van de overheid goede mensen waren” (CGVS, p.19). Het is immers niet onlogisch dat u tijdens een vermeende indoctrinatie van twee jaar ook wel eens zou nadenken over argumenten die uw vader of de andere jongens van het dorp opwierpen, zeker als minderjarige. Dat u hier nooit ook maar enige twijfel omtrent zou gekend hebben noch ook maar enig moment over nagedacht zou hebben, opgroeiend in een omgeving doordrenkt van de taliban en vervolgens gecontroleerd door de taliban, doet bevreemdend aan.

Tevens kan de verdere werkwijze van uw vader niet overtuigen. Zo is het geenszins duidelijk waarop uw vader maar bleef wachten om u in te lijven bij de taliban. U haalde aan dat hij altijd zei dat wanneer u groot zou zijn dat u net als hem een job bij de taliban zal hebben (CGVS, p.14). U zou dan rondlopen met mullah [I.] zodat u alles goed zou leren. Het blijft echter een raadsel waarom uw vader u niet gewoon meenam en alle nodige zaken voor een job bij de taliban aanleerde. Zo was u reeds 15 jaar oud, de oudste zoon van het gezin en hielp u reeds mee in de winkel van uw vader en op de velden van uw maternale oom (CGVS, p.8, 10). U kende bijgevolg reeds een zekere maturiteit en ook andere jonge gasten van het dorp werkten al bij de taliban. Dit blijvende uitstel doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende inlijving. Ook het feit dat uw moeder uw vader tegenhield en ze telkens ruzie maakten is allerminst afdoende om dit uitstel te verklaren. U haalde immers zelf aan dat uw moeder te zwak was om haar te verdedigen (CGVS, p.15). Dat uw vader als belangrijk talibanlid zich dan ook zou laten afremmen door uw moeder is geenszins aannemelijk. Daarbij strookt de houding van uw vader weinig. Het gegeven dat uw vader u telkens zou geslagen hebben daar u tegenstribbelde – tevens een blote bewering, die voortvloeit uit verklaringen waaraan geen geloof kan worden gehecht –, maar verder eigenlijk geen stappen ondernam om u in te lijven, rijmt immers niet. De vaststelling dringt zich dan ook op dat indien hij u werkelijk wenste in te lijven bij de taliban, hij hiertoe reeds alle kansen had. Te meer dat u geen elementen aanhaalde die hem zouden tegengehouden hebben en u daar bleef vertoeven. Dit doet danig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vooropgestelde asielmotieven en vrees.

Verder wist u reeds zes maanden na de machtsovername dat u voor de taliban zou moeten werken, maar wachtte u nog twee jaar om te vertrekken uit Afghanistan om deze vermeende inlijving te ontlopen. Gevraagd waarom u niet vroeger vertrok, stelde u enerzijds dat u nog heel klein was en anderzijds dat uw maternale oom geen geld had (CGVS, p.19). Indien deze inlijving, diegene voor u, uw moeder en andere familieleden waaronder uw maternale oom ontoelaatbaar was, boven uw hoofd ging, kan het echter niet overtuigen dat u zich niet sneller uit de voeten maakte en alle risico's nam waarbij u plots uw werk bij de taliban zou moeten opnemen. Op de vraag van waar uw maternale oom plots wel voldoende geld haalde, gaf u aan dat u het niet wist en voegde u toe dat zijn zoon een stoffenwinkel heeft in Kabul, maar dat u geen idee heeft of hij het geld leende van hem of iemand anders (CGVS, p.20). Indien er immers geld geleend kon worden bij zijn zoon, vrienden, of kennissen, ondermijnt dit de aannemelijkheid van uw laattijdig vertrek. Dat u en uw familie het niet nodig bleken te vinden u reeds sneller in veiligheid te stellen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees. Bovendien merkt het CGVS nog op dat het risico dat uw moeder en maternale oom namen door u in het geheim weg te sturen, danig groot is dat het bevreemdend aandoet.

De consequenties die hierop zouden kunnen volgen, kunnen immers danige proporties aannemen. Zeker daar uw vader volgens uw verklaringen een belangrijk figuur bij de taliban was. Dat uw moeder en maternale oom dan ook dergelijk risico zouden nemen, terwijl ook uw andere broers en zus nog de nodige zorgen en bescherming tegen uw vader zouden nodig hebben, is weinig aannemelijk.

Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat u in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen uw moeder, vader, uw broers en zus allen nog in uw geboortedorp in het district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz (CGVS, p.9, 12). Ook uw ene maternale oom en uw paternale oom en diens zoon wonen in jullie dorp (CGVS, p.9-10). Uw andere maternale oom, uw maternale tante en de zoon van de maternale oom in uw dorp wonen in Kabul (CGVS, p.10). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het vooropgestelde profiel van uw vader als talibanlid en uw vluchtmotieven, namelijk het feit dat u niet voor de taliban wilde werken. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat uw maternale neef, diegene in Kabul woont, geen contact meer zou willen hebben met u, omdat uw vader uw maternale oom in elkaar sloeg toen hij ontdekte dat hij u stiekem naar het

buitenland hielp (CGVS, p.12). Bij een terugkeer naar Afghanistan heeft u bijgevolg nog steeds een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen. Ook maakt u allerm minst aannemelijk dat u niet meer in contact zou staan met uw familieleden in Afghanistan.

Tenslotte bemerkt het CGVS nog dat de bemerkingen van uw advocaat inzake de problemen die u kende op uw reisroute naar België geenszins een vrees voor vervolging in uw hoofde blijken bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.22-24). U haalde aan dat de smokkelaars soms vroegen om jullie uit te kleden waarna ze jullie aanraakten en vuile dingen zeiden. Waar het CGVS allerm inst afbreuk probeert te doen aan de ernst van deze feiten, betreffen het echter incidenten onderweg buiten uw land van herkomst zonder enige indicatie dat deze zich nogmaals zouden voordoen. Bovendien werd u nadien niet meer benaderd of aangesproken door de daders of over de feiten en kende u geen problemen meer omwille van deze gebeurtenissen. Evenmin haalde u hieromtrent enige vrees bij terugkeer aan. Wat betreft uw mentale situatie gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het zowel mentaal als fysiek met u goed ging en u geen problemen of moeilijkheden kende (CGVS, p.4). Er werd u nog de mogelijkheid aangereikt om te spreken met een psycholoog over de zaken die u meemaakte op uw reisroute (CGVS, p.22). Waar dergelijke feiten een kwetsbaarheid met zich meebrengen, kan omwille van deze gebeurtenissen echter geen vrees bij terugkeer in uw hoofde worden vastgesteld.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw verzoek kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara zou louter uw identiteit aantonen, echter zijn fotokopies weinig betrouwbaar gezien ze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Dit klemt des te meer daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen. Van de twee foto's waarop u of u met uw neef te zien zou zijn, de foto van uw vader en de foto van uw vader en uw maternale oom kan het CGVS geenszins met zekerheid vaststellen wie er effectief op deze foto's afgebeeld staat. Wat u bovendien wenst aan te tonen met deze foto's blijft onduidelijk. Zo leveren deze foto's geenszins enig bewijs enerzijds inzake het vermeende talibanprofiel van uw vader, integendeel, en anderzijds inzake uw vluchtmotieven. Ook de foto's waarop u gewond was aan uw oog en waarop uw maternale oom gewond zou zijn, tonen op geen enkele manier aan dat u effectief problemen kende met uw vader. Zo kan van deze foto's op geen enkele manier afgeleid worden hoe deze verwondingen werden opgelopen. Ze tonen dan ook geenszins aan dat uw vader deze toebreacht. Tenslotte legde u nog een aanwezigheidsattest voor van uw school in België en twee steunbrieven van leerkrachten. Deze tonen op geen enkele manier aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren (eveneens zie infra).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v)

het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel

beperkt dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute voedselonzeekerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) , de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het

stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf,

de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te

keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst maakte u of uw voogd geen gewag van 'verwestering' toen de kans zich voortdeed. Indien u werkelijk van mening bent dat u in geval van terugkeer een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat u verwesterd zou zijn, of als dusdanig zou gepercipieerd worden, kan worden aangenomen dat u dit asielmotief zelf en op eigen initiatief kenbaar zou maken. Het gegeven dat u hier met geen woord over repte en geen enkele vrees aanhaalde inzake een terugkeer naar het talibanregime, ondermijnt compleet enige verwestering in uw hoofde.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u de eerste vormende jaren van uw leven in Afghanistan hebt doorgebracht, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u er naar school geweest tot de derde of vierde graad, volgde u vijf of zes jaar religieuze les in de madrassa en hielp u uw vader in zijn winkel en uw maternale oom op zijn velden (CGVS, p.7-8, 10). U maakte geenszins aannemelijk dat u geen contact meer heeft met uw familie en kunt bij terugkeer rekenen op een familiaal netwerk (CGVS, p.9-10). Daarenboven blijkt u reeds twee jaar en half onder het huidige regime van de taliban geleefd te hebben. De machtsovername bracht voor u en uw gewone leven geen verandering met zich mee (CGVS, p.7). Zo was het niet de eerste keer dat de taliban in het dorp kwamen en gebeurde er met de machtsovername niets speciaals in het dorp. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Ook kunt u zich informeren omtrent de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zeker gezien uw tweeënhalf jaar verblijf in Afghanistan onder het talibanregime. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van acht maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Dit blijkt ook evenmin uit uw verklaringen inzake uw leven in België. Zo gaat het uitoefenen van uw religie nog steeds goed. U bidt hier, u nam deel aan de ramadan en vierde de 'Eid' door naar de moskee te gaan met de Afghaanse jongens uit het opvangcentrum (CGVS, p.5). Verder gaat u in België naar school om Frans te

leren (CGVS, p.8). In uw vrije tijd spendeert u uw tijd met de Afghaanse jongens of jongens van andere landen uit het opvangcentrum, bijvoorbeeld om cricket te spelen of naar Genappe te gaan, leert u nieuwe Franse woorden van een assistent in het opvangcentrum of neemt u deel aan een activiteit van het opvangcentrum, zoals gaan zwemmen of bowlen. U bevindt zich bijgevolg nog steeds in een overwegend Afghaans netwerk. Twee van uw taalleerkrachten penden neer dat u gemotiveerd bent, zeer respectvol en behulpzaam (ook naar andere culturen), punctueel, beleefd, gevoelig maar enthousiast, en voorbeeldig in het leren van Frans (zie documentenmap, document 4). Uw advocaat haalde aan dat u hier uw godsdienst kunt beleven zoals u wilt en dat u hier uw eigen keuzes kunt maken (CGVS, p.23). Er dient opgemerkt te worden dat dergelijke eigenschappen, het maken van eigen keuzes en een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving, hoewel verdienstelijk, in beginsel geen afdoende reden zijn om te worden erkend als vluchteling. Daarbij dient te worden beklemtoond dat enige mate van integratie niet per definitie inhoudt dat u in die mate verwesterd zou zijn, dat een terugkeer naar Afghanistan voor u onmogelijk zou zijn. Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Een louter verblijf in het Westen en het feit dat u daarbij kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat op zich evenmin om aan te nemen dat u de hiermee samenhangende westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd dat er van u niet kan verwacht worden dat u deze zou opgeven of verbergen. Het loutere gegeven dat u zich in geval van terugkeer in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties, maakt op zich geen vervolging of ernstige schade uit. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden. Bovendien heeft u reeds voor een periode van tweeënhalf jaar ervaren hoe het is om onder de taliban te leven en haalde u hieromtrent helemaal geen problemen aan.

Tevens brengt u geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat uw verblijf in België zich in uw hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Voorts stipt het CGVS nog aan dat indien u meent dat uw integratie een element is dat kan leiden tot een verblijfsrechtelijke status, u zich hiervoor tot de geëigende procedure dient te wenden (procedure regularisatie 9bis). Zoals uitvoerig beargumenteerd volstaat (uw) integratie niet om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 16 en 19 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat er op geen enkele manier rekening gehouden werd met zijn mentale gezondheid, terwijl hij ernstig seksueel misbruik heeft meegemaakt tijdens zijn reisweg. Hij geeft aan dat hij hierdoor kampt met heel veel schaamte en moeilijkheden. Hij wijst erop dat hij een aanvraag ingediend heeft om een behandeling bij de psycholoog op te starten, maar dat dit nog niet gebeurde wegens een fout in de gegevensoverdracht. Hij wijst op de impact van traumatische ervaringen en stipt aan dat reeds geoordeeld werd dat de impact van psychologische problemen zodanig kan zijn dat de cognitieve capaciteiten worden aangetast en/of dat deze inconsistenties kunnen verklaren zodat een voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast. Volgens hem blijkt afdoende dat hij een ernstige psychische kwetsbaarheid heeft die zijn eigen veiligheid en integriteit in gevaar brengt en dat hij een stabiele omgeving en behandeling nodig heeft. De Raad heeft volgens hem reeds geoordeeld dat seksueel geweld onderzocht moet worden als onderdeel van het verzoek om internationale bescherming.

Verder betoogt hij dat hij als slachtoffer van seksueel geweld behoort tot een bepaalde sociale groep en dat hij in Afghanistan het risico loopt op vervolging omwille van het stigma en de vervolging die verbonden is aan het slachtofferschap zelf. Verder stipt hij aan dat seksuele betrekkingen tussen mensen met hetzelfde geslacht verboden zijn en dat hij vreest om door de Afghaanse maatschappij als homoseksueel aanzien te worden omwille van de seksuele handelingen die hij ondergaan heeft. Ook omwille van zijn mentale moeilijkheden meent hij te behoren tot een sociale groep en voert hij aan dat er het risico bestaat dat hij bij terugkeer naar Afghanistan geen adequate zorgen zal kunnen krijgen. Hij wijst op een gebrek aan psychiaters en obstakels met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg, die volgens hem in Afghanistan al jaren problematisch is. Voorts wijst hij erop dat mensen met een psychische aandoening in Afghanistan regelmatig gestigmatiseerd worden.

Verzoeker betoogt verder dat er in Afghanistan geen sprake is van een betrouwbare en effectieve bescherming door nationale autoriteiten.

Verwijzend naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zet hij uiteen dat het de asielinstanties toekomt om aan te tonen dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of schade zich niet opnieuw zal voordoen. Hij benadrukt reeds in het verleden het slachtoffer te zijn geweest van herhaald seksueel geweld en ernstige psychologische schade en verwijt de commissaris-generaal geen voldoende onderzoek te hebben gevoerd.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verwestering. Hij zet uiteen dat er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen voor sommige Afghanen die terugkeren uit Europa. Hij verwijst in dit verband naar landeninformatie en naar rechtspraak van de Raad.

Hij benadrukt dat er duidelijke objectieve risicobepalende elementen aanwezig zijn waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als verwesterd maar ook dat hij niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen. Hij preciseert dat hij een ernstige psychische kwetsbaarheid heeft waardoor hij stigmatisering vreest, dat het niet duidelijk is of hij bij terugkeer zal kunnen rekenen op een ondersteunend netwerk om hem wegwijs te maken in de sterk veranderde maatschappij en dat er heel weinig vragen gesteld werden tijdens het persoonlijk onderhoud naar de beleving van zijn religie. Hij wijst er in dit verband op dat hij zijn religie niet conform de Afghaanse normen en waarden beleeft en dat door de gematigde visie op precisering van zijn religie hij een risico loopt om vervolgd te worden omwille van een (gepercipieerde) afwijkend politieke opinie. Hij voegt toe dat het overslaan van gebeden bestraft wordt onder de geldende moraal-wetten in Afghanistan. Volgens hem blijkt

uit de beschikbare informatie dat de minste afwijking of verwijzing naar het Westen kan leiden tot een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat de geloofwaardigheid van zijn relaas vaststaat en gaat vervolgens in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel eerdere informatie inderdaad communiceerde dat er een vermindering van veiligheidsincidenten was na de machtsovername door de Taliban, blijkt volgens hem uit de huidige informatie dat de situatie in Afghanistan nog steeds onstabiel is en dat er nog steeds sprake is van talrijke veiligheidsincidenten. De laatste COI van EUAA wijst volgens hem zelfs op een stijging. Hierbij wenst hij zijn risicoprofiel en kwetsbaarheid, als jong slachtoffer van seksueel geweld, te benadrukken. Hij voegt toe dat er verschillende omstandigheden zijn die een invloed kunnen hebben op het vermogen van een persoon om risico's met betrekking tot willekeurig geweld bij een gewapend conflict te beoordelen en/of te vermijden en herhaalt hij zijn jonge leeftijd, waardoor hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hij benadrukt Afghanistan verlaten te hebben op jonge leeftijd en sindsdien geen contact gehad te hebben met het lokale gebied, waardoor hij minder bekend is met de sociale en politieke dynamiek in zijn thuisregio. Hij besluit dat de combinatie van leeftijd, zijn bijzonder kwetsbaar profiel en de veiligheidsrisico's leiden tot een reëel en verhoogd risico op willekeurig geweld of vervolging.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgend nieuw stuk:

- Attest psychologische hulp.

3.2. Verzoeker legt op 25 november 2025 een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Psychologisch verslag – 24 november;
- Attest van psychologische opvolging;
- Attest van afspraak et PAGASA;
- CEDOCA, *COI FOCUS, België, Afghaanse bendes en sociale media*, 11 september 2023;
- Getuigenissen;
- Foto's van het dagelijks leven van verzoeker.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker, op grond van zijn minderjarigheid, bijzondere procedurele noden worden aangenomen.

Bij de DVZ verklaart verzoeker dat hij in goede gezondheid verkeert en antwoordt hij negatief op de vraag of hij medische en/of psychologisch problemen heeft (AD CGVS, Verklaring DVZ, 19.02.2025, punt 31). Bij zijn registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling wordt verzoeker meegedeeld dat er soms zaken onderweg gebeuren, dat hij niet moet vertellen wat er precies gebeurd is als hij dat niet wilt, maar dat hij het wel moet meedelen indien hij enige hulp nodig heeft. Hierop antwoordt verzoeker dat hij door de autoriteiten onderweg geslagen is, maar gaf hij aan geen hulp nodig te hebben (AD CGVS, deel DVZ, fiche NMBV, kwetsbaarheid). In de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ worden geen elementen aangekaart (AD CGVS, vragenlijst 19.02.2025). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geeft verzoeker aan dat zijn interview bij de DVZ goed verlopen is en dat hij de redenen waarom hij Afghanistan verlaten heeft, in het kort verteld heeft (NPO, p. 3). Op de vraag na de pauze van de *protection officer* of alles nog in orde is, antwoordt verzoeker bevestigend (NPO, p. 14).

Verzoeker werd een voogd toegewezen en het persoonlijk onderhoud werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen. Het persoonlijk onderhoud heeft

voorts plaatsgevonden in het bijzijn van verzoekers voogd en advocaat en zij werden in de mogelijkheid gesteld om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen. Daarnaast blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* bij het stellen van zijn vragen rekening gehouden heeft met verzoekers leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in verzoekers herkomstland.

Voorts blijkt dat de *protection officer* voldoende oog gehad heeft voor de eventuele moeilijkheden die gepaard gaan met verzoekers ondernomen reisweg om tot in België te geraken. Nadat verzoeker meedeelt dat hij in totaal acht maanden onderweg geweest is vanuit Afghanistan naar België, vraagt de *protection officer* uitdrukkelijk of hij over zijn reisweg nog iets wilt toevoegen. Hierop stelt verzoeker wat volgt: *“Tijdens de reisweg hebben we heel veel meegemaakt. Zoals jullie weten ben ik zelf een minderjarige. Jullie weten beter over de situaties van de minderjarigen tijdens de smokkelwegen. De smokkelaars raakten ons seksueel aan en vroegen ons heel veel om slechte dingen te doen met hen, maar we hebben dat nooit geaccepteerd.”* De *protection officer* gaat hier vervolgens dieper op in met de vraag of er dan aanrakingen waren. Verzoeker legt uit dat ze werden aangeraakt en dat ze heel vuil aangesproken werden, dat ze vuile dingen deden, dat ze op een plaats waren waar ze de weg niet kenden en dat ze in het bos waren en moesten luisteren (NPO, p. 22). De *protection officer* erkent de moeilijkheid voor verzoeker om hierover te praten, maar stelt ook de vraag of de aanrakingen dan verder gingen en wijst verzoeker er ook op dat het belangrijk is om die zaken te weten zodat hij ook verder geholpen kan worden. Hierop deelt verzoeker mee dat ze zich volledig moesten uitkleden, naakt moesten zitten en dat ze dan overall aangeraakt werden. De *protection officer* reageert hierop dat het goed kan zijn om met iemand hierover te praten en dat hij dit kan aangeven aan zijn voogd of sociaal assistent die dan een afspraak kunnen maken met een psycholoog. Verzoeker geeft hierop aan dat hij het nog nooit verteld had aan iemand en dat hij het niet gemakkelijk vindt om erover te praten omdat hij zich schaamt. Hierop vraagt de *protection officer* of het ooit verder gegaan is dan aanrakingen en uitkleden, waarop verzoeker aangeeft dat een andere jongen verkracht werd. Afsluitend geeft de *protection officer* nog het volgende mee: *“Dat is een heel moeilijke situatie en schaamtevol geef je aan. Ik zou aanraden dat je hier met iemand over gaat praten, zodat je verder geholpen kan worden, want je vergeet dat niet zomaar; Dan kan je leren hoe je daar mee kunt omgaan.”* (NPO, p. 22)

Het rechtsplegingsdossier bevat verder enkele attesten die betrekking hebben op verzoekers mentale situatie. Het schrijven van 24 juli 2025 bevat louter de bevestiging dat verzoeker een aanvraag ingediend heeft om psychologische begeleiding te bekomen – wat hij ook in die zin toelicht in zijn verzoekschrift –, niet meer niet minder (verzoekschrift, stuk 3). Middels zijn aanvullende nota legt hij nog een psychologisch verslag van 24 november, een attest van psychologische opvolging en een attest van een afspraak Pagasa neer (aanvullende nota, stukken 1 t.e.m. 3). Het verslag van de klinisch psychologe van 24 november 2025 (*ibid.*, stuk 1) werd opgesteld hoofdzakelijk op basis van verzoekers eigen gezegden. Dit blijkt overigens ook uit de in de aanvullende nota geciteerde passages waar de klinisch psychologische het heeft over *‘J. indique’*; *‘il rapporte’*; *‘il décrit’*; *‘il évoque’*. De klinisch psychologe stelt dat er op basis van één consultatie verschillende klinische hypothesen zijn en stipt aan dat verzoeker de wil heeft om zich te engageren binnen een psychologische opvolging. Zij stelt dat de waargenomen reacties bij verzoeker compatibel zijn met een psycho-traumatische toestand. Omdat de klinische psychologe zich beperkt tot het stellen van loutere hypothesen en zij zich hiervoor louter baseert op de gezegden van verzoeker zonder dat zij zich uitspreekt over enige diagnose, is het onderhavige verslag van relatief beperkte waarde. Het attest van *Espace Santé Famille* (stuk 2) bevestigt dat verzoeker respectievelijk op 27 augustus en 19 september is langs geweest, doch biedt geen inzicht op de inhoud van die consultaties, waardoor het evenmin informatie biedt over de mentale situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt. Het attest van Pagasa (stuk 3) stelt dat verzoeker op 4 november 2025 een afspraak had waarop hij werd uitgelegd wat de beschermingsprocedure, naar aanleiding van de feiten die hij onderweg zou hebben meegemaakt, inhoudt, doch ook dat verzoeker geen juridische stappen wenst te zetten in dit verband. De attesten die voorliggen laten omwille van hun zeer beperkte inhoud en desgevallend beperkte bewijswaarde aldus niet toe om de psychologische kwetsbaarheid waarvan sprake in het verzoekschrift, in huidige stand van zaken te weerhouden. Evenmin mag blijken dat, wat verzoeker ook onderweg meegemaakt heeft en waarvoor alle begrip, dat deze hem op enige wijze verhinderd hebben onderhavig beschermingsverzoek op gedegen wijze te doorlopen.

Uit het geheel van de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet of onvoldoende bij machte was om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Er zijn geen indicaties die erop wijzen dat zijn mentaal-psychologische toestand tijdens het gehoor dermate verstoord was dat hij niet in staat mocht worden geacht om correcte en volledige verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen waarop hij zich beroept in het kader van zijn beschermingsverzoek.

Gelet op het voorgaande, dient te worden besloten dat verzoeker niet kampt met dermate psychologische problemen die hem zouden beletten om de vragen van de *protection officer* te beantwoorden, gezien dit enerzijds geen steun vindt in psychologische of medische attesten en anderzijds geen weerslag vindt in de stukken van het administratief dossier, waardoor niet kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn

geweest om haar asielprocedure op gedegen wijze te doorlopen en dat er bepaalde procedurele noden ontzegd zouden zijn.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan zowel de taliban als zijn vader omdat hij weigerde om zich bij de taliban, waartoe ook zijn vader behoort, aan te sluiten (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5 en NPO, p. 14-15).

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoeker maakt zijn vrees voor zijn vader en de taliban, daar hij zijn vader niet gehoorzaamde toen hij wilde dat hij voor de taliban zou werken, niet aannemelijk omdat (a) de tewerkstelling van zijn vader voor de taliban niet aannemelijk is; (b) verzoekers verklaringen omtrent het feit dat zijn vader hem wilde overtuigen om voor de taliban te werken, allerminst doorleefd overkomen; (c) het bevreemdend is dat verzoeker ondanks een indoctrinatie van twee jaar, nooit nagedacht heeft over de argumenten die zijn vader of andere jongens van het dorp opwierpen, zeker als minderjarige; (d) het geenszins duidelijk is waarop zijn vader maar bleef wachten om hem in te lijven bij de taliban; (e) het niet kan overtuigen dat verzoeker zich niet sneller uit de voeten maakte; (f) verzoeker in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk nu zijn moeder, vader, broers en zus allen nog in zijn geboortedorp in de provincie Kunduz wonen evenals zijn maternale oom, paternale oom en diens zoon;

ii) De gebeurtenissen en problemen die zich voordeden tijdens verzoekers reisroute naar België en die een kwetsbaarheid met zich meebrengen, leiden niet tot het vaststellen van een vrees in zijn hoofde bij terugkeer omdat (a) het incidenten zijn die zich buiten zijn land van herkomst hebben voorgedaan zonder enige indicatie dat deze zich nogmaals zouden voordoen; (b) hij nadien niet meer benaderd of aangesproken is door de daders of over de feiten en hij geen problemen meer kende omwille van deze gebeurtenissen; (c) verzoeker geen vrees bij terugkeer hieromtrent aanhaalt; (d) verzoeker de mogelijkheid aangereikt werd om te spreken met een psycholoog over de zaken die hij meemaakte tijdens zijn reisroute;

iii) De documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen;

iv) Verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen omdat (a) verzoeker geen gewag maakt van verwestering toen de kans zich voordeed; (b) verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht; (c) verzoeker niet aannemelijk maakt geen contact meer te hebben met zijn in Afghanistan verblijvende familie; (d) hij reeds twee jaar en half onder het huidige regime van de taliban geleefd heeft en die machtsvername voor hem en zijn gewone leven geen verandering met zich meegebracht heeft; (e) niet blijkt dat hij na een verblijf van acht maanden in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer; (f) verzoekers positieve eigenschappen, het maken van zijn eigen keuzes en een louter ontwikkelde westerse levensstijl en deelname aan de Belgische samenleving in beginsel geen afdoende reden zijn om te worden erkend als vluchteling; (g) bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, op zich geen inbreuk vormen op fundamentele grondrechten en vrijheden; (h) verzoeker met betrekking tot zijn integratie een geëigende procedure kan inleiden.

4.4.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich ertoe te poneren dat de geloofwaardigheid van zijn relaas vaststaat, zonder enige concrete elementen aan te brengen die de motieven zoals onder punt 4.3.2. weergegeven doen wankelen. Verder beperkt verzoeker zich ertoe te verwijzen naar zijn kwetsbaarheid en zijn vermeende verwestering, maar onderneemt geen enkele poging om de concrete motieven die betrekking hebben tot zijn vluchtrelaas te weerleggen. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in de stukken van het administratief dossier en volledig onbesproken gelaten worden in het verzoekschrift, worden zij integraal overgenomen. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker, ondanks zijn verblijf van vijf dagen in Frankrijk (AD CGVS, Verklaring DVZ, 19.02.2025, punt 34), geen stappen zette om zich daar te wenden tot de bevoegde autoriteiten met het oog op het indienen van een beschermingsverzoek, wat de ernst van zijn voorgehouden vrees evenmin ten goede komt. Ook wordt aangestipt dat verzoeker tijdens de terechtzitting verklaart vier maanden geleden nog contact gehad te hebben met zijn in Afghanistan verblijvende gezinsleden, maar maakt hij geen gewag van enige problemen die zijn broers zouden ondervinden met zijn vader en bij uitbreiding de taliban.

4.4.4. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift en aanvullende nota dat hij het slachtoffer geweest is van seksueel misbruik gedurende zijn reisweg en verwijst in dit verband naar de COI Focus, België Afghaanse bendes en sociale media van Cedoca van 11 september 2023 (stuk 4, aanvullende nota).

Waar hij de commissaris-generaal verwijt om niet voldoende rekening gehouden te hebben met zijn kwetsbaarheid, wordt hij hierin niet gevolgd en volstaat een verwijzing naar punt 4.3. Zoals ook *supra* aangestipt volstaan de thans voorliggende elementen en documenten niet om te besluiten tot een dermate psychologische kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker. Evenmin blijkt dat de *protection officer* geen oog zou hebben gehad voor de verklaringen die verzoeker aflegde in verband met de problemen die hij meegemaakt zou hebben tijdens zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België of dat verzoeker hierdoor niet in staat kon worden geacht zijn vluchtrelaas toe te lichten. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van wat verzoeker doorstaan heeft, omwille van die incidenten geen vrees bij terugkeer in zijn hoofde kan worden vastgesteld. Door in het verzoekschrift de kwetsbaarheid te benadrukken en in algemene bewoordingen erop te wijzen dat trauma's een invloed kunnen hebben op de geloofwaardigheidsbeoordeling van een asielrelaas – zonder dit *in concreto* toe te passen op zijn eigen dossier – slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in dit verband om te buigen en evenmin slaagt hij erin afbreuk te doen aan bovenstaande bevindingen. Een algemene verwijzing naar de COI Focus in zijn aanvullende nota werpt op de beoordeling van zijn verklaringen en zijn concrete situatie geen ander licht. Bovendien dateren de feiten die verzoeker tijdens zijn reisweg zou hebben meegemaakt, van meer dan een jaar geleden en blijkt uit niets dat hij nadien nog bedreigd of geïsoleerd zou zijn door de desbetreffende persoon. Evenmin heeft hij concrete indicaties dat er daadwerkelijk foto's van hem verspreid zijn waarop hij identificeerbaar afgebeeld wordt. Verzoeker toont dan ook niet concreet aan dat hij omwille van deze feiten die zouden hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Waar hij stelt dat zijn omgeving in Afghanistan hiervan op de hoogte zou kunnen zijn, komt hij niet verder dan een blote bewering.

4.4.5. Ter zitting, in zijn verzoekschrift en ook in zijn aanvullende nota voert verzoeker nog een vrees aan omwille van “verwestering”.

4.4.5.1. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt wat volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘*civic space*’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan - Country*

Focus, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de *de facto* autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto* autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto* autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden - al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd - en moeten nationale en internationale NGO's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto* autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto* regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto* staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban* van 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, November 2024, p. 30, 32-33, 35).

Functionarissen van de *de facto* autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto* Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gedaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto* regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*, 8 december 2021 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen.

Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "*Focus Afghanistan. Return from abroad*" van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “poor guys” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18). De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkel van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is het IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die*

de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

4.4.5.2. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risico verhogend of -verzwarend zou zijn.

4.4.5.3. Verzoeker toont voorts niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen. Daarenboven heeft verzoeker nagenoeg zijn hele leven gewoond in een regio die onder de controle was van de taliban, heeft de machtsovername volgens zijn eigen bewoordingen geen echte verandering met zich meegebracht en beschrijft hij die machtsovername verder als "geen speciaal incident" omdat de "dorpelingen de taliban al gewoon waren" (NPO, p. 7). Bovendien heeft hij het land verlaten op een moment dat hij reeds jongvolwassen was en dan ook een belangrijk deel van de Afghaanse maatschappij heeft geïnternaliseerd. Belangrijk is ook om aan te stippen dat hij in Afghanistan verbleven heeft tot twee en half jaar nadat de taliban er de macht hadden overgenomen. Hierbij wordt herhaald dat zijn vluchtrelaas, namelijk dat hij zich diende aan te sluiten bij de taliban onder druk van zijn vader, niet geloofwaardig wordt bevonden en dat er aldus geen indicaties zijn dat verzoeker gedurende zijn verblijf in Afghanistan – en dus ook na de machtsovername – concrete problemen met de taliban gekend zou hebben.

Verzoeker verblijft iets langer dan een jaar in België. Er zijn geen redenen om zonder meer aan te nemen dat hij zich tijdens zijn verblijf in België bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overigens op goede gronden gemotiveerd. De motieven blijven onverminderd overeind.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift en zijn aanvullende nota zijn ook niet van die aard hierop een ander licht te werpen. Het volgen van onderwijs in België en het vertonen van een bepaalde inzet (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 4-5), die ook weergegeven wordt in de getuigenissen (aanvullende nota, stuk 4) is lovenswaardig, biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Dit is echter niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering. De neergelegde foto's tonen aan dat verzoeker zich door verschillende mensen laat omringen, niet meer niet minder (aanvullende nota, stuk 6).

Er ligt geen enkel concreet bewijskrachtig element voor waaruit blijkt hoe hij zijn leven in België invult, hoe hij staat tegenover het normen- en waardenkader dat in het Westen geldt en op welke wijze hij daarmee werd geconfronteerd, laat staan dat hij zich op ingrijpende wijze heeft geconformeerd aan een Westerse levensstijl. Er ligt dus zelfs geen begin van bewijs voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij verregaand geïntegreerd is en dat hij dermate doordrongen is van de westerse denkbeelden die hem blootstellen aan een risico op vervolging in Afghanistan. Hij toont dan ook niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en dat hij er niet meer zou kunnen aarden. Verzoeker heeft bovendien nog familie in zijn regio van herkomst en heeft lange tijd in Afghanistan verbleven ook na de machtsovername. Er zijn ten overvloede geen indicaties in het rechtsplegingsdossier dat hij tijdens zijn verblijf aldaar en onder de aanwezigheid van de taliban, bepaalde problemen zou gekend hebben. Tijdens de terechtzitting verklaart hij dat hij zijn in Afghanistan verblijvende gezinsleden vier maanden geleden nog gehoord heeft, maar maakt geen gewag van concrete problemen die zij zouden ondervinden.

Voorts liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker toont dus niet aan dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Waar nog verwezen wordt naar informatie betreffende het leven onder talibanbewind en de strikte toepassing van de sharia, mensenrechtenschendingen, willekeurige arrestaties, illegale detentie, slechte gevangenisomstandigheden en foltering en onmenselijke en vernederende behandeling in detentie, wordt erop gewezen dat een vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en mensenrechtenschendingen plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Het louter verwijzen naar en citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, volstaat dus niet.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar doorheen het verzoekschrift verwezen wordt naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt opgemerkt dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentswaarde heeft. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoeker dient hierbij zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar hij echter manifest in gebreke blijft.

4.4.6. Er zijn verder geen elementen die toelaten te besluiten dat verzoekers betoog, dat hij in Afghanistan geen toegang zal hebben tot de medische zorgen als een daad van vervolging of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, moet worden beschouwd. Verzoeker, die overigens geen medisch attest neerlegt waarin een diagnose wordt gesteld en geconcretiseerd wordt welke medische zorgen onontbeerlijk zijn, toont niet *in concreto* aan dat hem in Afghanistan bepaalde beperkingen tot de zorg doelbewust worden opgeworpen teneinde hem de toegang tot zorg te verhinderen en die ingegeven zijn door motieven die verband houden met het Vluchtelingenverdrag. Inzake medische problemen die geen verband houden met de Vluchtelingenconventie bestaat overigens de mogelijkheid beroep te doen op andere daartoe voorziene procedures in de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens ook niet kenbaar gemaakt dat hij tijdens zijn verblijf in Afghanistan geen toegang zou hebben gehad tot bepaalde medische zorgen en nog minder dat dit hem dan op doelbewuste wijze werd onzegd.

4.4.7. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven of een (gepercipieerde) verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij één en ander niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.5.3. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme

status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet daarom worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende

en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan bijgevolg uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De bijkomende actuele informatie waarnaar verzoeker verwijst in de aanvullende nota en waaruit een verslechtering van de situatie wordt afgeleid, doet daaraan geen afbreuk.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, te meer nu hij nog familie heeft in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

4.5.4. Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de in de bestreden beslissing gehanteerde informatie en wordt bevestigd in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van november 2024.

Uit de beschikbare landeninformatie waarover de Raad heden beschikt blijkt dat er voor de provincie Kunduz geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024. Verzoeker is niet in staat hierop een ander licht te werpen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat onderhavig onderzoek beperkt wordt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en hij zich laten bijstaan heeft door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

I. FLORIO